

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2014, č. j. 38 Ad 73/2011 - 252,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Františku Drlíkovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1.573 Kč, která je splatná z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 11. 2010, č. j. 38 Ad 73/2011 - 252, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007, jímž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, odboru sociálního a zdravotního, ze dne 22. 10. 2007, č. j. 24866/2007/ZAB, kterým byla žalobci odňata dávka pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí.

V žalobě žalobce zejména napadal závěr, že žalovaný odmítá druhou posuzovanou osobu, tedy manželku žalobce, zabezpečit v plné výši, a tímto postupuje žalovaný

v rozporu se svými vlastními předcházejícími rozhodnutími. Součástí žaloby byl návrh na uložení předběžného opatření, jímž by soud uložil žalovanému zabezpečit druhou posuzovanou osobu v plné výši dle zákona. Kromě uvedeného žalobce v doplnění žaloby tvrdil, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; překročil meze správního uvážení a porušil § 50 odst. 4 správního řádu a nedostatečně odůvodnil rozhodnutí v rozporu s § 68 správního řádu, když v odůvodnění chybí konkretizace provedených důkazů. Konečně žalobce napadl, že mu nebyla dána řádná možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o této věci již podruhé, když ke kasační stížnosti stěžovatele proti předchozímu rozsudku krajského soudu v dané věci napadený rozsudek, svým rozsudkem ze dne 2. 11. 2011, č. j 6 Ads 110/2011 - 33, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že krajský soud se nevypořádal se hned se dvěma z uplatněných žalobních námitek, a to jednak s námitkou, že manželka žalobce měla být v předmětné věci druhou posuzovanou osobou ve smyslu § 8 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a dále s námitkou, že žalobci nebyla dána řádná možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek z uvedených důvodů pro nepřezkoumatelnost zrušil a zavázal krajský soud, aby se v dalším řízení těmito námitkami zabýval a v novém rozhodnutí jejich posouzení odůvodnil.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku po doplnění řízení ve smyslu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu z předchozího zrušujícího rozsudku uzavřel, že i po tomto doplnění řízení a zhodnocení provedených důkazů opětovně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Stěžovatel v prakticky nečitelné kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tímto nyní přezkoumávaným rozsudkem. Zástupce stěžovatele k výzvě soudu v doplnění kasační stížnosti uvedl, že se stěžovatelem podle jeho názoru vůbec nebylo zahájeno řízení o odnětí dávky pomoci v hmotné nouzi, a žalovaný nesplnil povinnost seznámit stěžovatele jako účastníka řízení s podklady pro vydání meritorního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť je nezákonné a nepřezkoumatelné. Prvotní rozsudek byl Nejvyšším správním soudem zrušen, přesto je následný rozsudek argumentačně shodný. Ze správního spisu je zjevné, že stěžovatel nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přesto soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu potvrdil. Věc byla navíc nepřipustně projednána v nepřítomnosti stěžovatele. Stěžovatel přitom považuje za nutné zdůraznit, že v řízení uplatňuje své nároky z neplatného rozvázání pracovního poměru, původně projednávané Okresním v Olomouci pod sp. zn. 11C 271/80 a 11C 94/81, a Okresním soudem v Šumperku sp. zn. 8 C 126/83. Dále stěžovatel namítá, že soud při svém rozhodování porušil Ústavu ČR v čl. 10, 90 odst. 1 a 2, 6 odst. 1, 26, 30 odst. 1 a 2, 31, 36 odst. 2, 37 odst. 2 a 38 odst. 2. Na základě uvedeného

pokračování

stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádrění žalovaného ke kasační stížnosti spis neobsahuje.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v tomto řízení jako řízení o opakované kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem uvedeným v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a protože byl dřívější rozsudek krajského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, zda tak krajský soud nyní učinil přezkoumatelně, a současně dříve nezohledněné žalobní námitky vyhodnotil a rozhodl o nich v souladu se zákonem. Kasační námitky, které jdou mimo tento zákonný rámec, jsou za v mezidobí nezměněné právní úpravy při tomto opakovaném řízení o kasační stížnosti nepřípustné.

Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, jak již bylo poznamenáno, především dospěl k závěru, že krajský soud nereflektoval námitku, že do okruhu společně posuzovaných osob neměla být zahrnuta žalobcova manželka. Kromě toho Nejvyšší správní soud upozornil, že se krajský soud nevypořádal ani s další námitkou uvedenou v žalobě a to, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu a že tedy bude namístě, aby se i touto námitkou ve svém rozhodnutí zabýval a její posouzení odůvodnil.

Nejvyšší správní soud při přezkoumání nyní napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud, který byl vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) provedl důkaz připojeným spisem Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 8 C 7/2003 a z rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 8 C 7/2003- 71 zjistil, že jím byla zamítnuta žaloba A. M. proti žalovanému S. M., aby byl žalovaný povinen přispívat jí výživu částkou 2.500 Kč měsíčně od 9. 1. 2003. Z odůvodnění tohoto rozsudku bylo zjištěno, že manželství žalobce s A. M. bylo uzavřeno dne 3. 11. 1979, že od ledna 2003 spolu nehospodaří a že od 1. 1. 2003 je určena dávka sociální péče pouze A. M. ve výši 3.308 Kč měsíčně. Žalovaný pobíral částečný invalidní důchod ve výši 4.790 Kč. V té době byli oba evidováni jako uchazeči o zaměstnání u Úřadu práce v Šumperku bez nároku na hmotné zabezpečení. Krajský soud vyšel ze skutečnosti, že podle

§ 4 odst. 1, písm. b) zákona č. 110/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů se společně pro účely tohoto zákona posuzují manželé. Tímto ustanovením je tedy jednoznačně dáno, že pro účely hodnocení životního minima posuzovaných osob podle citovaného zákona se považují mimo jiné i manželé, tedy osoby, mezi nimiž existuje vzájemná vyživovací povinnost stejně jako u dalších vyjmenovaných osob v tomto zákonném ustanovení, které společně užívají byt. Skutečnost vyplývající se shora citovaného rozsudku Okresního soudu v Šumperku svědčící o tom, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce a jeho manželka spolu nehosподаřili, rozhodně nemá vliv na to, aby žalobce s manželkou neměl být posuzován jako společně posuzovaná osoba; rozhodující je, že v této době manželství trvalo a že společně užívali stejný byt (rodinný domek). Obdobný názor vyslovil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí a krajský soud se s tímto názorem zcela ztotožnil.

Pokud šlo o žalobní námitku, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí v důsledku chybného procesního postupu správního orgánu, k tomu podle zjištění Nejvyššího správního soudu krajský soud uvedl následující. Z obsahu správního spisu správního orgánu bylo zjištěno, že rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh bylo žalobci doručeno dne 26. 10. 2007. Žaloba o shora uvedeném obsahu byla v zákonné lhůtě žalobcem podána dne 5. 12. 2007. Teprve až 13. 8. 2010 byl vyhotoven přípis ustanoveného právního zástupce žalobce nazvaný „Doplnění správní žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 120257/2007 ze dne 30. 11. 2007“, v němž poukázal na porušení § 3 a § 68 správního řádu a na to, že žalobci nebyla dána řádně možnost se seznámit s podklady shromážděnými pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ohledně této žalobní námitky krajský soud především poznamenal, že byla vznesena po uplynutí lhůty k podání žalobních námitek stanovené v § 71 odst. 2 soudního řádu správního, navíc tuto námitku soud považoval za zcela nedůvodnou. Pokud jde o obsah žalobou napadeného rozhodnutí, krajský soud měl za to, že si žalovaný zjistil všechny potřebné skutečnosti pro své rozhodnutí (tak jak ostatně vyplynuly z obsahu správního spisu orgánu I. stupně) a na tato zjištění učinil příslušný právní závěr, když odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Krajský soud rozhodně nesouhlasil s námitkou, že žalobou napadené správní rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno a že tedy nesplňovalo podmínky dané § 68 správního řádu. K námitce, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí krajský soud závěrem navíc uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v podstatě postaveno na listinných důkazech a to rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o uvolnění výplaty invalidního důchodu a o doplatku tohoto důchodu žalobci ze dne 4. 9. 2007, které žalobce sám osobně předložil správnímu orgánu, jak o tom svědčí úřední záznam ze dne 12. 9. 2007. Podle dalšího záznamu z jednání žalobce pak doložil osobně stvrzenky o platbách tohoto důchodu dne 10. 10. 2007. Obsah těchto listinných důkazů tedy žalobci byl nepochybně znám a především na těchto listinných důkazech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně postaveno. Krajský soud proto považoval za příliš formalistické, pokud by měl posoudit uvedenou vadu řízení před správním orgánem I. stupně, navíc vytykanou opožděně, jako důvod pro zrušení správních rozhodnutí.

Krajský soud jednal opětovně v nepřítomnosti žalobce za účasti ustanoveného právního zástupce – advokáta Mgr. Františka Drlíka a žádosti o odročení tohoto jednání nevyhověl, neboť žalobce neprokázal a ani neuvedl důležitý důvod pro odročení jednání.

pokračování

Závěrem krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, odboru sociálního a zdravotního ze dne 22. 10. 2007, č. j. 24866/2007/ZAB.

Nejvyšší správní soud v kontextu uplatněných přípustných námitek a po jejich posouzení konstatuje, že provedené hodnocení učiněné závěry krajského soudu považuje za správné a plně odpovídající zákonu. Jak vyplývá ze shora uvedeného, krajský soud se beze zbytku řídil závazným právním názorem uvedeným v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a za situace, kdy byl dřívější rozsudek krajského soudu zrušen pro nepřezkoumatelnost, Nejvyšší správní soud také posuzoval, nyní napadené rozhodnutí pod tímto zorným úhlem. Dospěl přitom k závěru, že krajský soud nyní rozhodl přezkoumatelně, a současně dříve nezohledněné žalobní námitky vyhodnotil a rozhodl o nich v souladu se zákonem.

Souhrnně vzato, aniž by bylo třeba se znovu posloupně vyjadřovat k jednotlivostem, se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v nyní napadeném rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (stejně jako značnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného) ve spojení s tím, že nyní posuzované kasační námitky jsou do značné míry opakováním námitek žalobních (a taktéž námitek kasačních k předchozímu zrušujícímu rozsudku), Nejvyšší správní soud ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text odůvodnění dotčených rozhodnutí, který je účastníkům řízení znám, a i v jejichž kontextu je třeba vnímat i nynější rozhodnutí.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

O odměně ustanoveného zástupce Mgr. Františka Drlíka, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a přiznal mu odměnu za jeden úkon právní služby v částce 1.000 Kč, dále přiznal k danému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky v částce 300 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem DPH, byla mu odměna zvýšena o 21 %, tj. o 273 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 1.573 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Průchou v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupen Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2014, č. j. 38 Ad 73/2011 – 252,

t a k t o :

Záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2015, č. j. 6 Ads 281/2014 - 38, se opravuje takto: slova „**Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007“ se nahrazují slovy: „**Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí původního žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 30. 11. 2007, č. j. KUOK 120257/2007“.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 28. 7. 2015, č. j. 6 Ads 281/2014 – 38 (dále „označený rozsudek“), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2014, č. j. 38 Ad 73/2011 - 252.

S účinností zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, od 1. 1. 2012 ex lege přešla působnost odvolacího orgánu (Krajského úřadu Olomouckého kraje) na Ministerstvo práce a sociálních věcí. Ministerstvo práce a sociálních věcí po uvedeném datu vystupovalo jako pasivně legitimovaný účastník řízení - žalovaný (srov. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s. ř. s.“). Právě s Ministerstvem práce a sociálních věcí jako se žalovaným Nejvyšší správní soud správně jednal (např. informace o probíhajícím řízení ze dne 18. 12. 2014, č. j. 6 Ads 281/2014 – 17, či zaslání doplnění kasační stížnosti k vyjádření ze dne 22. 1. 2015, č. j. 6 Ads 281/2014 - 35). Omylem je však

v záhlaví označeného rozsudku jako žalovaný uveden původní žalovaný (Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc). Z uvedeného je zřejmé, že záhlaví označeného rozsudku obsahuje zjevnou nesprávnost.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s., jenž se aplikuje na základě § 120 téhož zákona i v řízení před Nejvyšším správním soudem, předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci. Opravným usnesením je třeba opravit chyby v psaní a počtech či zjevné nesprávnosti i v případě, že nelze provést opravu na všech stejnopisech, tedy i v případě, že tyto stejnopisy byly doručovány elektronicky (srov. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 479). Jelikož bylo v tomto případě doručováno prostřednictvím datové schránky (elektronicky), rozhodl se předseda senátu opravit zjevnou nesprávnost v záhlaví označeného rozsudku tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu